Ako zvieratká slávili Dušičky

Na okraji lesa, pod starým košatým dubom, žili štyria nerozluční kamaráti: ježko Jožko, veverička Ryška, zajko Chrumko a malá myška Hryzka.
V jeden chladný novembrový večer, keď sa nad lesom rozprestrela tichá a tmavá noc, veverička Ryška povedala: „Viete, aký je dnes deň? **Dnes je 2. november, a to znamená, že sú Dušičky.**“
„Čo to znamená, že sú Dušičky?“ opýtal sa ježko Jožko.
„To je taký čas – vlastne sviatok, keď **ľudia spomínajú na svojich blízkych**, ktorí už nie sú na tomto svete. Chodia na cintorín, kde s láskou a v tichu **zapália sviečku či lampáš, prinesú kyticu chryzantém alebo venček. Niektorí sa aj v tichu pomodlia.“**
„Aj ja by som chcel ísť na cintorín a zapáliť sviečku pre môjho pradedka,“ povedal ježko Jožko.
„Aj ja!“ vykríkol zajko Chrumko.
A tak sa zvieratká dohodli, že pôjdu spolu na lesný cintorín. Ale skôr, než sa vybrali na cestu, išli do svojich domčekov. Myška Hryzka si vzala veľkú bielu sviečku. Veverička Ryška si vzala lampáš a zajko Chrumko si zobral venček z ihličia. Aj ježko Jožko si chcel zobrať sviečku, ale žiadnu doma nenašiel.
Keď mali zvieratká všetko pripravené, stretli sa pod stromom.
Ja doma nemám žiadnu sviečku!“ zaplakal potichu ježko Jožko. „Veľmi som chcel zapáliť svetielko pre môjho pradedka, aby vedel, že naňho myslím a spomínam. Ale teraz bude na jeho mieste tma a on si pomyslí, že som naňho zabudol...“
Kamaráti sa na ježka smutne pozreli a rozmýšľali, čo urobia. Vtom k nim ticho priletela múdra sova, ktorá ich náhodou počula.
„Ježko Jožko,“ prihovorila sa mu hrejivým hlasom, „utri si slzičky. Sviatok Dušičiek predsa vôbec nie je o tom, kto prinesie najväčšiu alebo najkrajšiu sviečku. Sviečka je len kúsok vosku.“
Ježko Jožko na ňu prekvapene pozrel a povedal: „Naozaj? Ako to myslíš, veď všetci majú nejaké svetielko...“
„To najdôležitejšie svetielko, Jožko, nenosíme v košíkoch ani vo vreckách,“ vysvetlila sova.
„Spomínať na niekoho totiž znamená, že naňho myslíš vo svojom srdiečku. **To, že na svojho pradedka spomínaš alebo sa zaňho pomodlíš – to je to skutočné svetlo, ktoré k nemu do neba zaletí.** A o to vlastne na Dušičky ide – aby sme sa na chvíľu stíšili a s láskou spomínali na tých, ktorých sme mali radi.“
Ježko Jožko si priložil labku na hruď a pocítil, že sova má pravdu. Hoci sviečku nemal, v srdiečku mal na svojho pradedka veľa pekných spomienok.
„A navyše,“ usmiala sa myška Hryzka a podišla k ježkovi Jožkovi, „sme predsa kamaráti. Moja sviečka je dosť veľká pre nás oboch. Keď ju položíme na mach, zapálime ju spoločne – pre moju prababku aj pre tvojho pradedka. Naše spomienky sa v tom plamienku spoja.“
Ježko Jožko sa veľmi potešil. Spoločne prišli na lesný cintorín plný krásnych svetielok. Tíško tam stáli, zapálili sviečku, lampášik... zajko Chrumko s úctou položil venček pod kríž a v tichu spomínali na svojich blízkych.

Meno:_____

Pracovný list I. - rozvoj jemnej motoriky a vnímania

Vystrihni obrázky predmetov a správne ich priraď-prilep k zvieratkám. Pomôže ti hlavná ilustrácia príbehu. Obrázky si môžeš najskôr vyfarbiť.

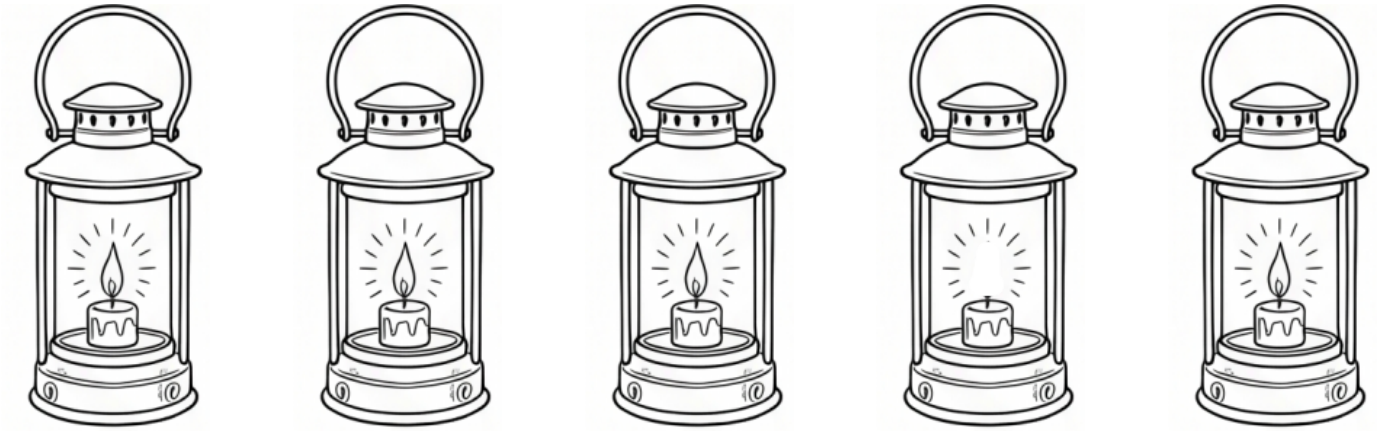

Meno:_____

Pracovný list II. - rozvoj vnímania a pozornosti

Pozorne si pozri obrázky v každom riadku. Sú takmer takmer rovnaké. Iba jeden sa v niečom líši. Nájdi ho a zakrúžkuj.

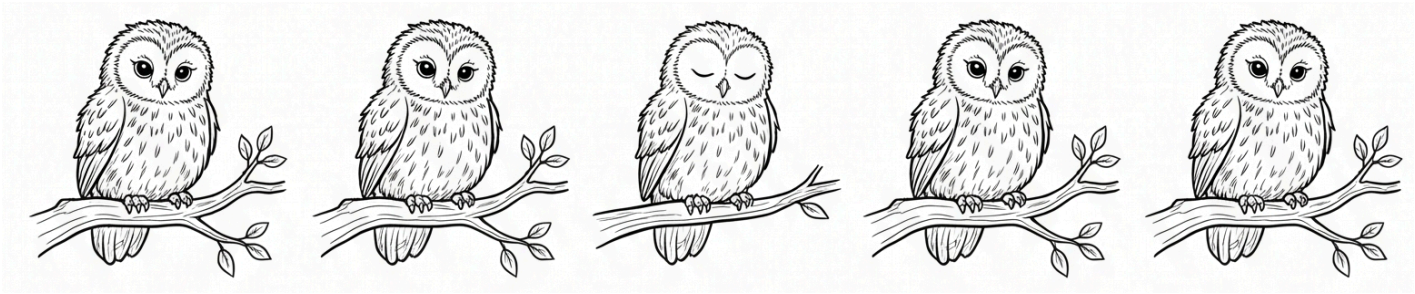

Meno:_____

Pracovný list III. - rozvoj vnímania a pozornosti

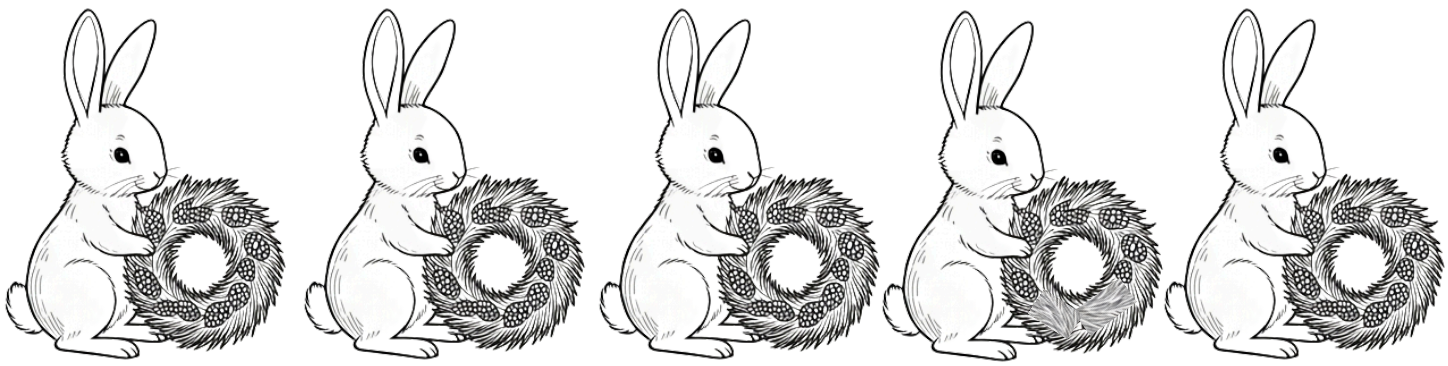
Pozorne si pozri každý riadok. Štyri zvieratká sú úplne rovnaké. Ale jedno sa v niečom líši. Nájdi ho a zakrúžkuj.

Meno:_____

Pracovný list IV. - rozvoj vnímania a pozornosti

Spoj obrázok so správnym tieňom.

Pracovný list V. - rozvoj vnímania a pozornosti

Nájdi 5 rozdielov

Nájdi 5 rozdielov

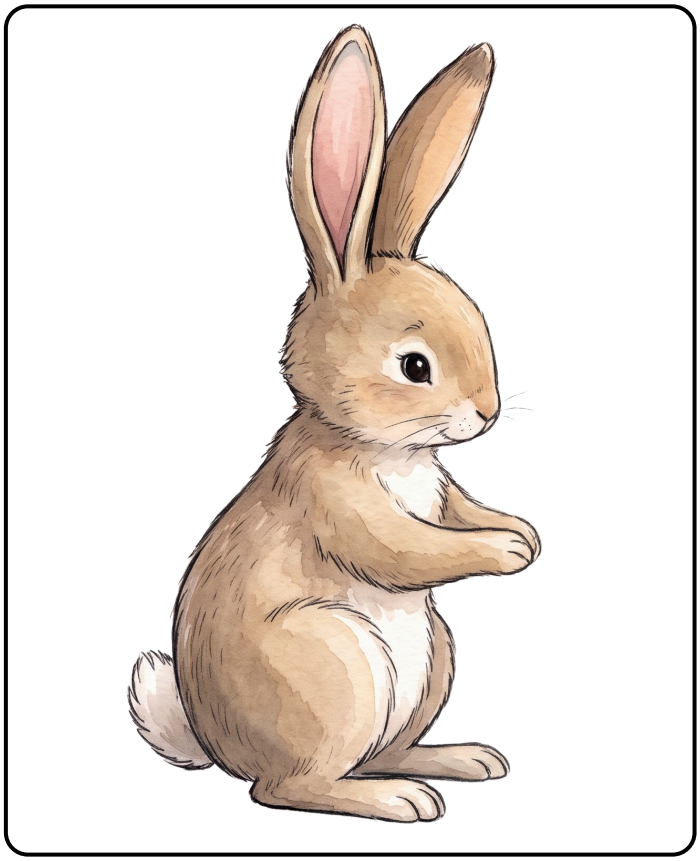

Pomocné obrázky k rozprávke

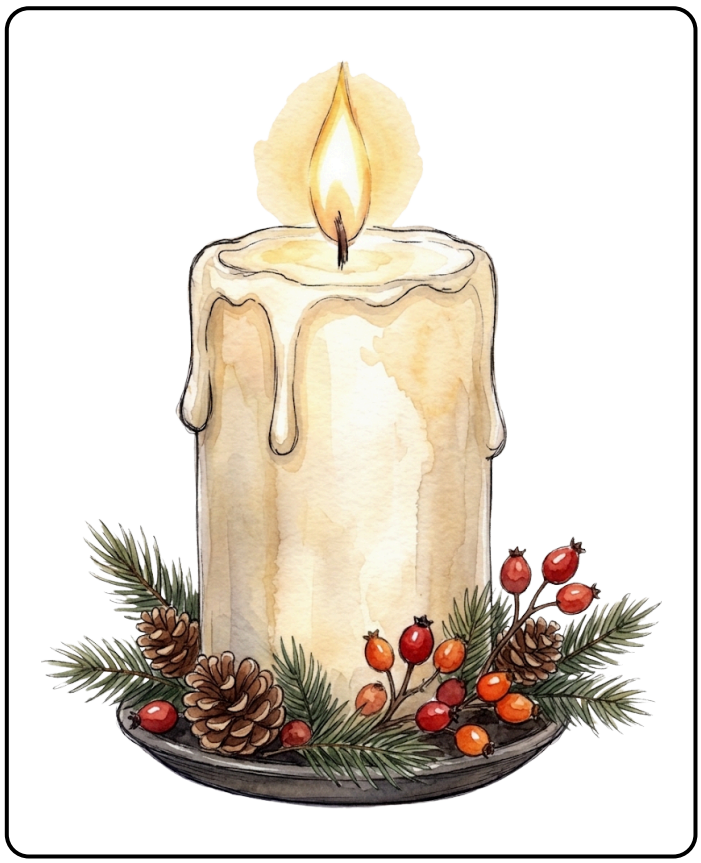

Námety na prácu s pomocnými obrázkami - rozvoj vnímania a pozornosti

Predvídanie deja:

Deti si sadnú do kruhu. Pani učiteľka im oznámi, že bude čítať príbeh o zvieratkách. Postupne ukáže deťom obrázky - pričom môže klásť nasledovné otázky:
„Poznáte tieto zvieratká? Ako by sa mohli volať? Kde asi žijú? Čo myslíte, sú to kamaráti?“
Potom učiteľka ukáže aj predmety a opýta sa: *„Tieto zvieratká sa chystajú na dôležitú cestu. Ktoré zvieratko si podľa vás vezme ktorý predmet a prečo?“* Deti hádajú a učiteľka ich nápady ukladá na tabuľu. Počas čítania si potom deti overujú, či hádali správne.

Kinestetické čítanie:

Učiteľka rozdá 8 vybraným deťom do rúk vystrihnuté obrázky (4 zvieratká a 4 predmety). Začne čítať príbeh. Vždy, keď v texte zaznie meno zvieratka (napr. „Myška Hryzka...“), dieťa s obrázkom myšky ho musí vysoko zdvihnúť nad hlavu.
Alebo (pre staršie deti):
Keď učiteľka číta: *„Myška Hryzka si vzala...“* a odmlčí sa.
Dieťa, ktoré má myšku, musí prísť k tabuli. Druhé dieťa, ktoré má veľkú sviecu, príde k nemu, spoločne ich priložia k sebe (alebo pripnú na magnetickú tabuľu) a dieťa povie: „...veľkú bielu sviečku!“
Takto postupne deti na tabuli fyzicky „stretávajú“ zvieratká s ich predmetmi presne tak, ako o nich učiteľka číta.

Hry na postreh (Kimova hra):

Učiteľka položí na stôl všetkých 8 obrázkov. Deti si ich pol minúty prezerajú, potom zatvoria oči. Učiteľka jeden obrázok vezme. Deti po otvorení očí hádajú, ktoré zvieratko alebo ktorá vec „odišla do lesa“.

Námet na výtvarnú aktivitu

